

97- Truyện Vị Tỳ-Kheo Xấu Xí

Một thuở nọ, Đức Phật ngự trong vườn ông Cấp Cô Độc, rừng cây của thái tử Kỳ-đà, thuộc nước Xá-vệ.

Trong thành có một vị trưởng giả chọn con gái trong một gia đình cao sang để cưới làm vợ, tấu trối kỹ nhạc để cho vợ vui lòng.

Sau đó, người vợ ấy mang thai, đủ mười tháng, nàng sinh được một bé trai, mặt mũi thật xấu xí, hình dạng trông giống như ác quỷ; mọi người trông thấy đều xa lánh.

Cậu bé dần dần khôn lớn, cha mẹ lấy làm chán nản và đuổi đi thật xa. Chàng trai này đi đến đâu, ai cũng ghê sợ, thậm chí súc sinh nhìn thấy còn phải sợ hãi hướng chi con người.

Một hôm, chàng trai đi vào rừng hái hoa quả ăn để tự nuôi sống. Các loài chim bay thú chạy mỗi khi trông thấy chàng, thì chẳng có loài nào không sợ, chúng bỏ đi hết, không dám ở trong khu rừng ấy nữa.

Lúc bấy giờ, Thế Tôn với lòng Đại bi, sáu thời trong một ngày đêm ngài thường quán sát chúng sinh, xem chúng sinh nào độ được thì ngài liền đến cứu độ, Đức Phật biết chàng trai xấu xí kia căn lành đã thuần thực, nhân duyên hóa độ đã đến.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Hôm nay, chúng ta nên vào trong rừng để cứu độ chàng trai xấu xí kia.

Đức Thế Tôn dẫn đầu các Tỳ-kheo vào rừng. Chàng trai xấu xí kia thấy Phật, liền muốn tránh mặt đi. Nhưng Đức Phật đã dùng thần lực khiến chàng không đi được.

Bấy giờ các thầy Tỳ-kheo ngồi kiết già dưới gốc cây, còn Đức Phật cũng hóa thành một người mặt mũi xấu xí, tay ôm bình bát, bên trong đầy ắp thức ăn, lần lần đi về phía người ấy. Nhìn thấy một người có hình tướng cũng xấu xí như mình, nên chàng trai xấu xí cảm thấy vui và cho: “Người này thật là bạn ta”. Chàng bèn đến nói chuyện, rồi cùng ăn chung trong một cái bát. Bấy giờ cơm trong bát có mùi vị thơm ngon, ăn xong, bỗng nhiên mặt mày Hóa nhân trở nên khôi ngô đẹp đẽ.

Lúc ấy chàng trai xấu bèn hỏi bạn:

–Sao bỗng nhiên ông đẹp đẽ như thế?

Hóa nhân đáp:

–Tôi nhờ ăn cơm này và quán tưởng các Tỳ-kheo đang ngồi thiền dưới gốc cây đằng kia. Với thiện tâm mà hình tướng của tôi trở nên khôi ngô đẹp đẽ như thế.

Chàng trai xấu xí nghe rồi liền bắt chước, cũng quán tưởng các Tỳ-kheo đang ngồi thiền dưới gốc cây với thiện tâm. Quả nhiên, chàng trai xấu xí này cũng được khôi ngô đẹp đẽ. Trong lòng chàng vui mừng và sinh tâm kính tin đối với Hóa nhân.

Khi ấy Hóa nhân trở lại thân Phật. Chàng trai thấy Đức Phật có ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp, ánh sáng chiếu soi như trăm ngàn mặt trời, nên bước đến đảnh lễ dưới chân Phật rồi lui lại ngồi sang một bên.

Đức Phật liền nói pháp cho chàng trai nghe bằng nhiều cách. Tâm ý được mở tỏ, chàng trai chứng quả Tu-đà-hoàn và xin xuất gia với Phật.

Đức Phật bèn gọi:

–Lành thay, Tỳ-kheo!

Tóc chàng tự rơi rụng, thân mặc pháp phục, trở thành vị Sa-môn, siêng năng tu tập, không bao lâu sau thì chứng đắc quả A-la-hán.

Các Tỳ-kheo thấy việc trên, bèn bạch Phật:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Bạch Đức Thế Tôn, vị Tỳ-kheo xấu xí kia đời trước đã gây ra nghiệp ác gì, mà nay tuy được thân người nhưng xấu xí như vậy, lại gặp Thế Tôn, được xuất gia đắc đạo?

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ. Thuở xưa, cách nay vô lượng kiếp, tại nước Ba-la-nại có Đức Phật ra đời hiệu là Phát-sa. Ngài đang ngồi kiết già dưới một gốc cây, Ta và Di-lặc đều là Bồ-tát cùng đến chỗ Phật cúng dường các món cần dùng. Ta đứng một chân trong bảy ngày để nói kệ:

*Trên trời, nhân gian ai bằng Phật
Thế giới mười phương cũng không ai
Tất cả thế giới Ta đều thấy
Không ai có thể bằng như Phật.*

Khi Bồ-tát nói kệ xong, trong núi có một Quỷ thần hóa ra hình dạng thật xấu xí đến làm Ta sợ hãi, Ta dùng thần lực khiến Quỷ thần kia gặp non cao vực thẳm rất hiểm trở không thể vượt qua được.

Khi ấy, Thần núi liền nghĩ rằng: “Vì ta có ác tâm làm người khác sợ hãi nên khiến phải gặp chỗ hiểm nạn không vượt qua được. Vậy ta phải đến chỗ vị ấy để sám hối tội lỗi”.

Nghĩ xong, Thần núi liền đến sám hối với Bồ-tát, sám hối xong, phát nguyện rồi ra đi.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy nên biết, Thần núi đã làm cho Ta sợ hãi lúc bấy giờ, nay là chàng trai xấu xí đã chứng quả La-hán kia. Vì lúc bấy giờ làm Ta sợ hãi, nên trong năm trăm đời chàng phải chịu thân hình xấu xí, ai thấy cũng đều xa lánh. Nhưng nhờ biết sám hối, cho nên nay gặp Ta được xuất gia đắc đạo.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

M